

פרק ראשון

שבת דצט ז

ב' ט' י'

בשלצ'ין. כמו שמתנו נ-
טעם כוּמָה: כל כוּמָה. גם מ-
טכְנִיכָה מַחֲסָה לְמַמְמָה חַלְמָה
עַלְמָה, וְפֶגַעַת לְפִיכָה סַכְרוֹן:
עַמְמָכָל טַלְמוֹן נֵן צוֹסָה:

לא לטומואה ישנה. ואמר ר' יהודה אמר רב מעשה בשלציוון המלכה שעשתה מושתת לבנה וגטמאן כל בלה ושבורתן ונונגען לזרוק וריחבן ועשה מהם כלים חדשין, ואמרו חכמים יחוزو לטומאתן ישנה. מ"ש, משום גדר מ"ז חטאנת נבעו בה.

ו- ۲۸ א' היל לשמאן מפנוי מהו בוצערן בטורה ואיך מוסקון בטורה. אמר לה
וריתכן. צולילי נבלע' טמפליג כקב' נמקות צער: גדר מי חטעה. נמלחו מי מונתג נעלם עגולס עגולין על מלך ממתין ז' ומי
טפלים: מפני מה בזקון נטולת. מפני מה למת מלך נצור נכלס טשולים לאלהרתו (בזקן נגמ) [סוכן] ואלהן גודל
טשולים:

עין אידה

עד שהטהרה הגזיה והחוללה בדוך הthoraה היא חיללה אכטול
מן פחוות הפוחדים והתדיוטים הקופצים ברדא. מושום גדר מי
חטאנו נגענו בה, להשריש יפה יפה כמו שהוא אנו חייבים להאר
שהיה דרך התקינו בשמרתו כל דבר וצומד, ובזהירות לטובה
ולטהרה כל רע וכל טומאה מצד הכח הצפון והגנעלם בעמקי
ganizia של תורה בדרכו שלוי ואמת, "זריכיה ודריכי נועם וכל
וניחתיבויה שלום".

עו. א"ל היל לשמאו מפני מה בוצריין בטהרה ואין מופקין בטהרה. יסוד הטומאה והטהרה בישראל הוא כאעיקון ביחס אל המקדש, כדברי הרמב"ם במר"ג [פמ"ג] בשליש, לרובם ערך והמקדש ולהשריש בלבבותם שהוא מרכז חי הכלכלי והפרט. והנה החיים נחולים בכך הטוב שלהם לשם וلتענוג. האמצעי של השמחה ברב הוא הין "יעין ישמה". אמצעי החענוג והוא השמן, סיכה כשתיה "כשמנ בעצמותיך", סוכה של תענוג ומוציא ג"כ לעוז ולפנק הרגשת העונג ביותר. ג"כ הוא מטכיסי בת מלכים "ששה חודשים כשבן המר" ³, בני מלכים טcin שמן ורד⁴. והנה לא כל הגם יכולם להיות חסידים ואנשי קדוש עד שתהי שמחות ונכנום קאלו בכלי טהור, לא לפחות הנטיה השפלה החומרית כי"א לצד המעללה והקדושה המתיחסת למقدس ולקדוש. והנה לקדש את ישראל מן העמים, ראו חכינו האלוהים ויל להשריש יפה בלבבותם שהשמחה רואייה בישראל להיות רק במקום מצוה. וכן הוא הסבע המוטרי של איש היישראלי הישראל הולך שלא ישאדו לבבו לצאת במוחול משחקים רק לשם שמחה של רייקות בעולם כדרוך שאור גוי הארץ. אמנם התענוג, צבר זה לא אפשר הוא לרובם את רוח העם נבגלה בזאת, עד שלא יאה ג"כ להתענוג בהיליכות חייו במלאלו ובמשתוּחוֹ כי"א במקום מצוה וקדושה, זאת היא שאלה, מה בין יסוד השמחה ליסוד העונג, שניהם מהן מדרבי הוויט האנושיים, מפני מה בוצריין בטהרה, המערה שישוד מזיאות הין המשמה רואי להיוון בטהרה ולכלכלה מצולה. ואין מוטמן בטהרה, השמן המעונג, אי אפשר להגניה הצעיר שידי הכהן על טורת הקודש. ומהו הין מקום או בהתחלה ההדרכה לדין, שכן אין זאת מדרוכה של מזורה להכביא על החיים המונחים יותר

גורמים המות וההפסד גם הם יתחרו, ואיככה זה נרצה בדרך
תיקון פתאומי של הירום ואבדון. ע"ב שמעון בן שטח שמציא
לפניו נכון להשתמש בתכנית הפחותה של חשבון אקונומי לדבר
נשגב בקדושת הנושא בו מה שתוין כתובות לאשות, הוא מזא
ג"כ לגור טומאה ישנה ממשות נדר מץ חפות, להשריש
בלבבות כי דרך התקיון של השחתה ובללו, של שבירה
ואיבוד, אינו ראוי, גם כי זה הדרך אינו בטוח מטומאה ישנה,
ואם יאבד לשעה את הכרחות הרעים פוץ יתגערר וישאפו
להתרומם ולהוור לסתורם. אבל התקיון הבטוח והמלא הוא
ההחוורה לטובה, שהוא בא בתיקון של מתינות, אותו התקיון
שיסוד בו צור צולמים לשכל את הכריה כולה, לטורה מכל
סומאותיה, להחויר כל כח רע ומפטיד לטובה מלאה וקיימת.
וישעש יונק על חור פתן ועל מאורת אפוגני גמול ידו והדה, לא
ירענו ולא ישחיתו בכל הר קדרי כי מלאה הארץ זעה את ד"י.
למדנו ממזא דבר שאין שום כח פחות בעולם שאין משתמשים
בו לחכילה הטוב והקדושה, עציב אין ראוי למהרו(ט) בהירות
ע"מ לחקון. וקר היא מדתו של מקום ב"ה, מאיריך אף וצופה
לרשע וחפץ בהזקון, ומוכבב עליות השכל יהוזר לטובה
ולברכה, ואין ראוי לסתור כליט בשבירה כי"א להזור בגדר מי
חסatta, המטוררת אפילו הטומאה היותר גדולה ומופכת לטובה.
ומה מכובנים הם העוניים שאירוע מעשה זהה בבית המלכות,
שע"פ הרוח השורר בפת של פרועות ומהפכו כימי שמעון בן
שנתה, שהי' צרייך תיקונים נמרצים כמו בעניין המתורה שתלה
שמנונים נשים ביום אחד להורות שעה, וכמהון בהלכות
המפללה בעזות סופרי דברי הימים, וזהה הגניטה למופכת של
סדרים כדי לסתור ולתקון נסית טבעית עד שמצד הרוח, השורר
בבית המלוכה, שברור את הכלים כדי לסתורם. אמנים חכמים הורו
שדרר זה יכול להחויר ג"כ לטומה ישנה, ורק ע"פ דרכה של
הוראה לסתור ולתקן בהארכת וכן שמרית הכל בשם ושלמותו
ילך התקיון הכללי במלוכה, וכך רואינו להרים בהנוגת
המלך ג"כ, וכמה מסוכן הוא הדרך של הרישות הסדרים
הישנים והחובטים בשכיל להביא איזה תיקונים נחוצים, כי
בהתפשט מגהן כוה יקומו ממחזוקם כל צו פניות וכל ריק ופחוון,
ויתגנסה להעמיד חזון במה שישלח יד בכל דבר מתקון ומוכרל

קיא, א כ. ירושלים, חילג'ה פ"ב, ה"ב. 6. משליג', יג. פ"ג. 1. תהילים קד, פ"ג. 2. שם קט, ייח. 3. אסתר ב, יג. 4. שבת

יבם. כאמור: והויזא לא אמר תקניטנו גורני טומאה אף על המטיקה. נעצו הרב בבה"מ, אמרו הנבנש יבנש ודוואג אל יצא, ואותו היום הוה היל כפוק וישב לפניו שמאן באחד מן התלמידים, נמיין:

עין איה

האומה מקבל פנים אחרים בהרכבה פרטיט. או שיש הכרה מצד דרך התורה וקדושותן של ישראל לבצר רוח השמחה, שלא ילך כייא למקומם מכחן ותכליתי תורה ולמזרעה. וכי'פ' דרך זה התיים מקבלים צבון אמר לגמרי, עד שהתיים המפשיטים שהם מתבליט בחיים המדינאים בכל סיורים ולוים בהוראות הללו. ע"כ נעצו חרב, המורה על פן מלכות, ובביהמ"ד, להכיר כי לא ע"ז הוראת פרטיט ישבו הדבירים, כי מפני תודאות לנפניות גדולות שמרדיות את זורת האומה בכללה לפי עניין.

עמ'. אמרו הנבנש יבנש והויזא אל יצא, בשעה שהדורות מקולקלים וצריך לסעודם בדרכי מורה להוראות בדרך ד' והטובה והישרה, צריך שתהייה והשכמה של המדריכים הקדושים פונה תמיד אל התורה, אל החיים שבביהמ"ד, משם יראו יפה איך החיים צריכין להיות ועל פיהם יסודרו. אמן אם יזרף לה אוט ג"כ השקפה מעד מציאות החיים המקולקלים בשוק, בו ישתיית הכהנה. כמו שהרופא צריך להשקייף לרפא גוילים מעד הנזודה של חמת הרפואה, לא מעד הרין של החולמים שהשתחו בראיותם בשביב הנגינות הרעה בהליכות חיים. ע"כ זאת הסכימו כלם, כי התבונת יבנש והויזא אל יצא, כלומר רק אין שיבורע דבר זה מעד עומק חמת התורה, שכוללת הכל והיא מיליכה לדרך הישרה והנכונה, צריכים להסתכל בה, ולא יצא הויזא להסתכל ג'כ' איך ראוי דבר זה להיות גן מעד החיים שwarz לבייהמ"ד, שכראותיו הקולקלים הרבים הננטיות הרבות שבלב העם להפקרות ולשליחות תהוא והפצעם בשמהות הוללות, יכול עליו לבבו וידמה שאפשר כלל להנaging באימה תוי שמהה של פההה ושל תעודה קדומה. אבל אין הדבר כן, כי צריך לדעת שימין ד' רוממת, ואיך שהחיים צריכין להיות בקבינט ע"פ התורה שרותה הולך בביהמ"ד, כן יקבל ישראאל את החיים וכן יתקים הדבר באمة. והורוצה לאצאת חזון מנדרי תורה ולהיות כאחד מעמי הארץ הוא לא יכירע מאומה על ההנוגה הכללית של כל עם ד', שטביד היה' ציר האומה אולם השודדים ההולכים בתורה ד', שמכריעים את החיים ע"פ הדרכתה של תורה. ע"כ הנבנש יבנש וישאב רוח דעתך וזקע מביהמ"ד מקום התורה. ע"כ הנבנש יבנש וישאב רוח דעתך מביהמ"ד ויהי במניג, והוא אל יצא, צריך אמן לעניין התורה והדרכתה לדעתך חזון החיים ותביעותיהם ואמותיהם בארבעים וארבעים ובבבאים את הטובה השלמה לעולם, אבל לא להיות נפעל מסדרי החיים המקולקלים מעד היוטם כך בפרט

מצדי משאם, אולי ראוי להזכיר שם הבציה אינה מקבל טומאה, והשכמה והדמנית ג'כ' לא תהי בכללה נגד רוח ישראאל ותויה'ק גם כשתולך בדרכה הטבעי, מפני שכך טבע ואדם הוא לא הוכח שמהה ושאו עליים להמתיק חייו הריקם כשהוא איש המוני אשר התורה והחכמה לא ישמחו נפשו.

עו. אבל אם תקניטנו גורני טומאה אף על המטיקה, תילוק גדול יש בין שמהה לעונג, התעונג לא יתפשט כ'א כל הגוף מקבל התעונג, ואיך אפשר להנaging כל אדם פרטיט לתכליות הקדושה והמעלה. אמן גשםה היא יוצאת לפולה דוקא בהמון, אותה וראי לשמר שתהיי בתכליות הטהרה. ואם כ'א יתחזדו בעניין המסתכלים מושגוי השמהה עם מושגוי התעונג, עד שמאז התפשטות הדעת שאין צורך וחוכה לבקש על התעונג תפעודות של תורה קדושה, כן יהי ג'כ' מושג השמהה, עד שישראאל בערים ישמה בימי חול כמי מופע עליין ושבר ושהק משחקים חוללים, ראי באמת לגורע על המטיקה, לגורע גדור גם בענייני העונג שלא יהי בכל הרחובו, כ'א לתעודה של תורה המתיחסת לקדושה ומביאה לאזרית טוב. אמן באמת רוחקים מהה המשוגם, ויש ביד הציבור בכלל להונגה למדרגה כואת שלא לשמה אל גיל כעמים' בהמון ופומבי, כ'א בטוהר במקומות שיש להו תכליות נשגבת, שמהה של מזחה, מה שאיב' בתעונג, וכן אמרו חז'יל שמהה הוא דאטור העונג שר'*. השמהה שהיא בח נפשי, שתתישר באתם כלו עד שמעצמו יבורו לו דרכו להיות גם כל ענוגיו קדוש לד', וימסוק בפהירה בנדבת לבו וחשך נפשו.

עט. נעצו הרב בבייהמ"ד. ההנוגה שבכלל העם בחיי המעשימים מתייחסת לכח הממשלה והשלטונות שעמהה דורך עז וגבורה. ע"כ הורב היא את למשלה מעשית, והיא תכשיט' כי' שיש צורך בה עכ'יפ' לומר עירוצים ולהכרית פוזל' און, "הגור חרבך על ייך גבור הווז' והדריך", לוגירות שואת השאלה איך ראוי להנaging את כלל האומה, שייצאה הוראה והנוגה מלאו בני הבתים ב'ש וב'יה' אורי שנחמעטו הלבבות ונתמעטו האשכבות. והנה דאו אז מעמד האומה שתatzarrך לשאוב הוראה כלילית ע"פ הוראות הבתים הבאים אורייהם. וזאת השאלה, אם לפי רוח התורה ראוי להכיר את יסוד השמהה ולצמצמה רק בתכליות ותערחות רמות, כמו שאין אפשר לטער מושג התעונג בהמון, שאו הי' הדרך של ההנוגה המעשית בכלל

עט. 1. עפי' יושע פ. א. 2. עיין שבת סב. ב. עט. 1. שבת סג. א. 2. תהלים מה. ד.